

DORI HILLESTAD BUTLEROVÁ

STRAŠIDELNÁ KNIHOVNA

DUCH NA STROMĚ

FRAGMENT

Strašidelná knihovna

Duch na stromě

Vyšlo také v tištěné verzi

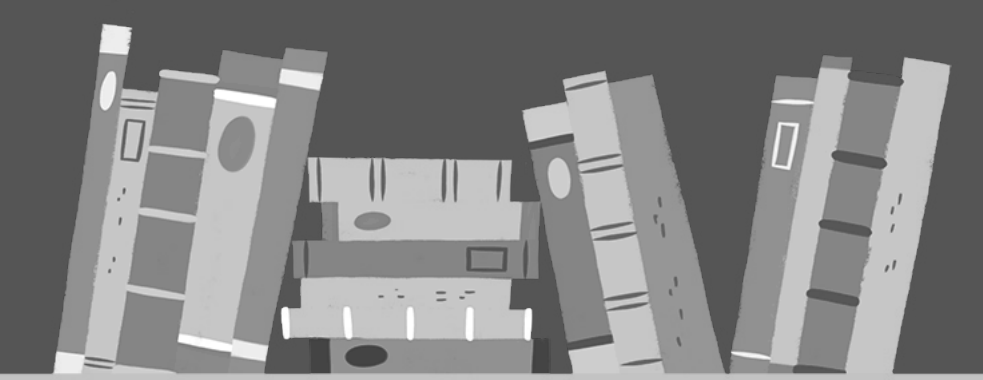
Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

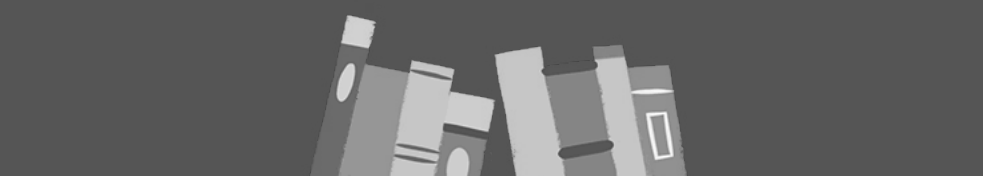
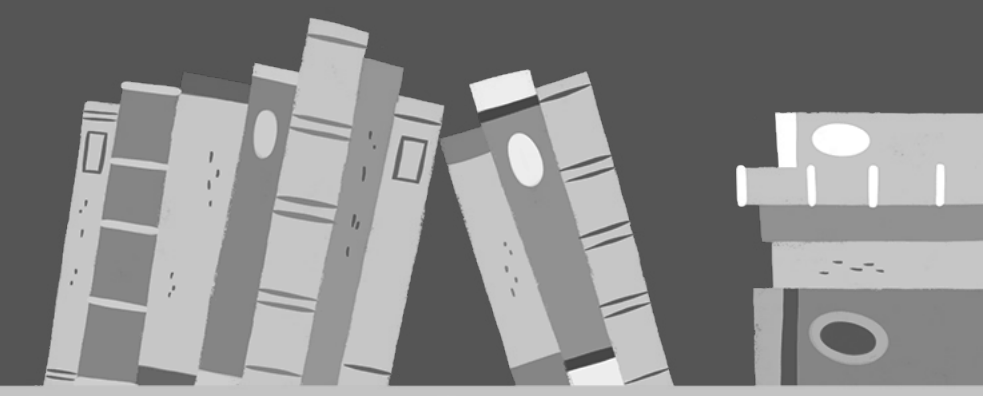
Dori Hillestad Butlerová
Strašidelná knihovna – Duch na stromě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

STRAŠIDELNÁ
KNIHOVNA

**Margaretě
a Henrymu – těm opravdovým**

STRAŠIDELNÁ KNIHOVNA

DUCH NA STROMĚ

NAPSALA DORI HILLESTAD BUTLEROVÁ
ILUSTROVALA AURORA DAMANTOVÁ

FRAGMENT

Duchařský slovníček

NAFOUKNOUT SE

To duchové dělají, když se chtějí zvětšit.

ZJEVIT SE

To duchové dělají, když chtějí, aby je lidé viděli.

DUCHDŮM

Místo, kde duchové bydlí.

SMRSKNOUT SE

To duchové dělají, když se chtějí zmenšit.

PEVNÝ

Všechny předměty a bytosti, skrz které není (na rozdíl od duchů) vidět, duchové označují jako pevné.

PEVNÁCI

Tak duchové často říkají lidem, kteří nejsou duchové.

PROJÍT SKRZ

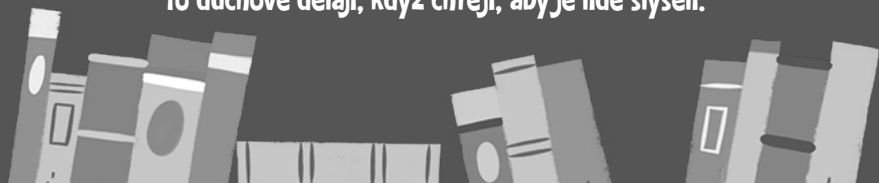
To duchové dělají, když jim v cestě stojí stěna, dveře nebo jiný pevný objekt – prostě projdou skrz.

PLOUT

Tak se duchové pohybují vzduchem.

KVÍLET

To duchové dělají, když chtějí, aby je lidé slyšeli.

TAJNÝ KLUB

Kdo tu zase nechal puštěnou televizi?“ reptal pan Kendall, když procházel obývacím pokojem. Zvedl dálkový ovladač a vypnul ji.

„Hej!“ vykřikl malý Honza, který se vznášel nad pohovkou. „My jsme se na to dívali!“

„On tě neslyší,“ připomněl Kaz svému bráškovvi.

„No jo,“ posmutněl malý Honza.

Kaz s malým Honzou byli duchové. Se zbytkem své duší rodiny dřív bydleli v budově staré opuštěné školy. Ale když lidé budovu zbourali, jejich rodina se rozdělila. Ted' Kaz a malý Honza žili v knihovně s jejich pevnou kamarádkou Klárkou a její rodinou.

Klárka dokázala vidět duchy, i když se nezjevovali, a slyšet je, i když nekvíleli. Její tatínek, pan Kendall, to nedokázal.

Malý Honza k němu připlul. Zjevil se celým svým tělem. „My... jsme... se... na to... dívali,“ zakvílel panu Kendallovi přímo do tváře.

Klárčin tatínek nadskočil. Ted' malého Honzu viděl i slyšel. „Omlouvám se,“ řekl a couvl. „Já... ehm... zapomněl, že se dělíme o domov s partou duchů.“

„Nejsme... parta... duchů,“ kvílel malý Honza. „Jsme... jen... tři.“

Třetí duch byl Beckett. Ten do rodiny Kaze a malého Honzy nepatřil, ale bydlel v knihovně mnohem déle než oni. Beckett měl raději knihy než televizi, takže si nejspíš četl v přízemí.

Klárčin tatínek televizi znovu zapnul a měl se k odchodu.

„Můžete... se dívat... na televizi... s námi..., jestli... chcete,“ zakvílel Kaz. Kvílet se naučil teprve před pár týdny. Zjevovat se pořád neuměl.

„Ale, snad ani ne,“ odmítl Klárčin taťka. Kaze neviděl, takže mluvil do vzduchu asi metr napravo od něj.

„No táák... pojdte!“ zakvílel malý Honza. „Zůstaňte... tady... a pojdte... se dívat..., je to... dobrý... pořad.“

„Ne. Ne, děkuji,“ trval na svém Klárčin tatínek, když se podíval na hodinky. „Brzy přijde domů Klárka. Možná je dokonce

doma už teď. Třeba se bude dívat na televizi s vámi.“ Odsspěchal pryč.

Malý Honza se přestal zjevovat. „Proč nás Klárčin taťka nemá rád?“ zeptal se Kaze.

„Neřekl bych, že nás *nemá* rád,“ odpověděl Kaz.

„Nerad je s námi,“ řekl malý Honza. „Kdykoliv zjistí, že jsme v pokoji s ním, vždycky odejde.“

Toho si Kaz všiml také. „Myslím, že se s námi cítí divně.“

„Proč?“ divil se malý Honza.

„Protože jsme duchové. A on je pevnák,“ vysvětloval Kaz.

„A co má být?“ pokrčil malý Honza rameny.

„My ho vidíme, ale on nás ne. To musí být divný pocit. Vzpomeň si – ani nevěděl, že duchové existují, dokud mu o nás

neřekly Klárka a její mamka s babičkou,“
pravil Kaz.

Když byla Klárčina maminka a babička
ve Klárčině věku, také dokázaly vidět
a slyšet duchy – stejně jako Klárka. Ale teď
už to nedokázaly.

Klárka, její maminka a babička Karen
před několika týdny řekly tatínkovi
o svých neobvyklých schopnostech. Bylo
pro něj těžké to pochopit.

„Bojí se nás?“ zeptal se malý Honza.

Do pokoje vešla Klárka. „Kdo jestli se
vás bojí?“ zeptala se. U boku se jí houpal
její zelený detektivní batoh.

„Klárko! Jsi doma.“ Kaz ji vyplul
přivítat.

„Jasně,“ řekla Klárka. Pak se otočila
k malému Honzovi. „Kdo se vás bojí?“
zeptala se znovu.

„Tvůj táta,“ odpověděl malý Honza.

„Když zjistí, že jsme poblíž, vždycky odejde. Řekl bych, že nás nemá rád.“

„Má vás rád. On... jenom není na duchy zvyklý,“ vysvětlovala Klárka.

„Ale nebojte, nakonec si na vás zvykne... A mezitím, hádej co, Kazi. Máme nový případ!“

„Vážně?“ zaradoval se Kaz. „Povídej!“

Před pár měsíci Kaz s Klárkou založili detektivní kancelář. Říkali si K & K Případy

